

РЕШЕНИЕ

№ 2707

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 29.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **8589** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Е. К. М. – А., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], подадена чрез адв. И. Д. – САК, с посочен в жалбата съдебен адрес, срещу Решение № 1040-21-737/19.07.2021г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РВ-3-21-00924726/27.05.2021г., издадено от длъжностно лице по чл.114, ал.3 и ал.4 в ТП на НОИ - С. град.

В жалбата се твърди, че с решението на директора на ТП на НОИ-С. град незаконосъобразно е потвърдено обжалваното разпореждане, което било издадено при липса на компетентност, неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, несъответствие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона, въз основа на което се иска отмяна на двата акта. Поддържа се, че жалбоподателката е била служител на [фирма] по силата на сключен трудов договор от 03.08.2009 г., в изпълнение на който реално е извършвала трудова дейност и е имала качеството осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО. Дружеството е подавало данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, както декларации обр. 1 и 6 в указаните от закона срокове. Твърди се, че оспореното разпореждане е подписано от лице, различно от Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, като положения подпис „за ръководителя на контрола на разходите на ДОО“ е съгласно заповед № 1015-21-108/21.10.2020 г. Твърди се, че от цитиране на номера на заповедта

не ставало ясно какво е възложено на лицето, което я е подписало. Поддържа се, че оспореният административен акт не е мотивиран, тъй като липсвали фактически основания, факти или обстоятелства, въз основа на които е постановено разпореждането за възстановяване на добросъвестно получени суми. Не ставало ясно какви факти и обстоятелства е анализирал ръководителят на контрола по разходите на ДОО, за да достигне до извод, че е налице хипотезата на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО и че са налице нови документи или данни, които имат значение за определяне правото, размера и срока на изплащане. Прави се възражение за нарушение на чл. 35 АПК, тъй като не били изяснени всички факти и обстоятелства от значение за преценката за наличие на нови документи или данни. Твърди се, че разпореждането е издадено на основание незаконосъобразни действия за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4 КСО. На следващо място се твърди, че е нарушен чл. 110, ал. 4 КСО, тъй като липсвали данни да са изчерпани посочените в изречение първо на сочената разпоредба начини за връчване – лично срещу подпис, чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка или по електронен път по реда на Закона за електронното управление. Жалбоподателката счита, че задължителните предписания не са редовно връчени на дружеството, не са влезли в сила и за адресата им не е започнал да тече срок за изпълнението им. От тук е направен извод, че правото на НОИ да заличи служебно данните не е възникнало. Изложени са подробни съображения, че жалбоподателката е извършвала реално трудова дейност, поради което решението било издадено в противоречие на материалния закон, както и в противоречие с целта на закона. Искане се отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателката е представлявана от адв. Д., която поддържа жалбата и моли решението на директора на ТП на НОИ – С. град да бъде отменено като незаконосъобразно. Допълнителни съображения излага в депозирана писмена защита. Претендира разноси, за които представя списък.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез юрк. А., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, като на свой ред претендира за присъждане на юрисконсултско такова.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Установено е, че в ТП на НОИ – С. град са представени от [фирма] удостоверения по образец приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НПОПДОО), с данни относно правото на парични обезщетения на жалбоподателката по болнични листове както следва: № E20182536415 за периода от 21.09.2018 г. до 23.10.2018 г. вкл. /л.129/; № E20181529033 за периода от 03.12.2018 г. до 12.12.2018 г. вкл. /л.131/; № E20181529057 за периода от 13.12.2018 г. до 16.12.2018 г. вкл. /л.133/; № E20182955317 за периода от 02.01.2019 г. до 31.01.2019 г. вкл. /л.135/; № №20181443913 за периода от 01.02.2019 г. до 02.03.2019 г. вкл. /л.137/; № E20182955457 за периода от 05.03.2019 г. до 07.04.2019 г. вкл. /л.139/; № E20181443975 за периода от 08.04.2019 г. до 07.05.2019 г. вкл. /л.141/; № E20197309243 за периода от 08.05.2019 г. до 06.06.2019 г. вкл. /л. 143/; № E20196827261 за периода от 07.06.2019 г. до 30.06.2019 г. вкл. /л.145/; № E20199402017 за периода от 03.01.2020 г. до 04.02.2020 г. вкл. /л.147/ и №

E2020509153 за периода от 05.02.2020 г. до 05.03.2020 г. вкл. /л.149/.

Въз основа на данните по чл. 5, ал. 4 КСО, подадени от дружеството, и на данните в представените удостоверения към посочените болнични листове, на жалбоподателката е било изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност за периода от 21.09.2018 г. до 30.06.2019 г. с прекъсвания, в общ размер на 13 759,14 лв. Във връзка с възложена ревизия на разходите на ДОО на осигурителя за месеците януари, февруари и март 2020 г. липсват плащания по представените удостоверения приложения № 9 по болнични листове № E20199402017 и № E20200509153 за периодите от 03.01.2020 г. до 04.02.2020 г. и от 05.02.2020 г. до 05.03.2020 г.

При осъществен последващ контрол по спазването на осигурителното законодателство е изготвен Констативен протокол № KB-5-21-00819966/05.10.2020 г. /л.101/.

[фирма] е било вписано в Търговския регистър с Решение №1 от 11.10.1999г. по ф.д. 11685/1999г., със седалище и адрес, съвпадащ с този на жалбоподателката – [населено място], р-н В., [улица], ап. 23, и със собственици и управители Е. К. М. и Е. Х. А.. От 12.08.2013 г. дружеството е преобразувано в Е. с вписан нов собственик – Искандар Ш. А., гражданин на У., който на 08.07.2013 г. в [населено място] е упълномощил М. М. М. – майка на жалбоподателката, да закупи от собствениците на дружеството – Е. К. М. и Е. Х. А. дяловете им. На 08.07.2013 г. Искандар А. е упълномощил и Е. К., и Е. Х. А. да представляват [фирма]. Съгласно уведомление за упълномощаване до НАП от 30.07.2019 г., упълномощена да представлява дружеството пред НАП е Е. К. М. – А..

От [фирма] не са внасяни осигурителни вноски за 2010 г. и за периода от 01.01.2012 г. до 31.12.2019 г., като задълженията за ДОО до м. 07.2020 г. са в размер на 92 494,91 лв. Същевременно, по данни от справка за изплатени парични обезщетения и помощи от ДОО, на лица, осигурявани от [фирма] за периода от 01.01.2007 г. до 20.05.2020 г., са изплатени парични обезщетения от ДОО в общ размер 48 672,46 лв.

С оглед на това, със Заповед № ЗР-5-21-00727152/26.02.2020 г. на ръководителя на разходите на ДОО /л.124/ е възложено извършването на пълна ревизия по разходите на ДОО на [фирма]. С оглед въведеното в страната извънредно положение и спазването на ограничителните мерки, заповедта е отменена и е издадена нова с № ЗР-5-21-00758630/26.05.2020г. /л.121/. Във връзка с извършваната ревизия са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00758922/26.05.2020 г. до дружеството за представяне на документация, необходима за извършване на проверката.

Изискано е и съдействие от НАП и ИА „Главна инспекция по труда“.

От ТД на НАП са уведомили ТП на НОИ С. град, че за периода от 01.01.2013г. до 31.12.2019 г. за дружеството са подавани годишни данъчни декларации по чл. 92 ЗКПО с деклариран финансов загуби. Установено е също, че е имало регистрирано едно фискално устройство с дата на въвеждане в експлоатация 30.03.2012 г. и дата на deregистрация 11.09.2014 г., както и един търговски обект на адрес [населено място], [улица]-103, щанд, 4 – МОЛ С.. За периода от 2014 г. до 2019 г. е установена липса на данни за регистриран от дружеството оборот. Осигурителните декларации след 01.01.2014 г. за лицата по трудови правоотношения са подавани както на хартиен носител в офис на НАП, така и по електронен път с КЕП с титуляр Е. К. М. – А..

С писмо вх. № Ц1030-21-728/05.08.2020 г. ИА „ГИТ“ уведомила ТП на НОИ, че дружеството е търсено от контролните органи на адреса по седалището му, но на

място такъв търговец не е открит.

По данни от ИС на НОИ, от дружеството били подадени уведомления по чл. 62, ал. 5 КТ за сключени трудови договори с 42 лица, като за периода от 01.01.2018 г. до 31.07.2020 г., в който дружеството не отчита приходи, няма регистриран търговски обект, фискално устройство и са наложени запори на банковите му сметки. През това време в трудови правоотношения с дружеството са били две лица на длъжности „продавач-консултант“ и „мениджър ключови клиенти“, които са с адресна регистрация на адреса на дружеството и едно от които е именно жалбоподателката Е. М. – А.. За същата е подадено уведомление по чл. 62, ал. 5 КТ за сключен трудов договор от 12.08.2013 г. на длъжност „мениджър ключови клиенти“ с месечно възнаграждение в размер на 2 950 лв. и уведомление за прекратяване, считано от 13.07.2020 г.

Във връзка с проверката на дружеството са били издадени до жалбоподателката Задължителни предписания /ЗП/ № ЗД-1-21-00760863/29.05.2020 г. за представяне на документи, касаещи трудовото ѝ правоотношение. Същите са изпратени до адреса ѝ, но писмото е било върнато в ТП на НОИ – С. град с отбелязване „непотърсено“.

Във връзка с обжалване на разпореждания за отказ за изплащане на парични обезщетения жалбоподателката се е явила в сградата на ТП на НОИ – С. град на 27.08.2020 г., при което задължителните предписания са ѝ били връчени. В тази връзка с нарочна декларация от 27.08.2020 г. жалбоподателката посочила, че работното ѝ място, където е полагала труд в [фирма] до 12.07.2020 г., е било на адрес [населено място], [улица], офис 1; била е назначена на длъжност „мениджър ключови клиенти“ с безсрочен договор и с работно време 8 часа, прекратен от 13.07.2020 г. Жалбоподателката не посочила адреси или контакти за връзка с работодателя си и други данни за него, данни за колеги, с които е работила в дружеството, естеството на извършваната работа, размер на трудовото възнаграждение, периоди на ползвани отпуски поради неработоспособност и платен годишен отпуск и др. Жалбоподателката представила допълнително споразумение от 13.08.2013 г., заповед № 02/13.07.2020 г. за прекратяване на трудовото правоотношение, трудова книжка и длъжностна характеристика.

Във връзка с извършваната ревизия на [фирма] са били предприети действия за връчване на Заповед № ЗР-5-21-00758630/26.05.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО на Е. М. – А., в качеството ѝ на упълномощено лице на дружеството, но същата отказала да получи заповедта с обяснение, че с пълномощното ѝ от Искандар Ш. А. ѝ били делегирани само права, но не и задължения. Отказът е обективиран в протокол № ПТ-5-21-00817999/27.08.2020 г. /л.103/.

След преценка на събраните в хода на проверката доказателства, контролният орган е издал Констативен протокол /КП/ № КВ-5-21-00819966/05.10.2020 г./л.101/, в който е отбелязано, че няма категорични доказателства, че дружеството е извършвало стопанска дейност за периода от м. 01.2018 г. до м. 07.2020 г. и няма постъпили приходи, за да бъдат изплащани трудови възнаграждения с висок осигурителен доход на лицата, за които са подадени данни по чл. 5, ал. 4 КСО.

Във връзка с това са издадени Задължителни предписания /ЗП/ № ЗД-1-21-00819503/05.10.2020г. за заличаване на подадените от [фирма] данни по чл.5, ал.4 КСО, вкл. за Е. К. М. – А., за периода от 01.01.2018г. до 12.07.2020г. ЗП са изпратени на адреса на управление на дружеството и след връщането им с

отбелязване „непотърсен“, са връчени чрез поставяне на съобщение на табло в сградата на ТП на НОИ - С. град, снети на 24.11.2020г.

Поради неизпълнение на задължителните предписания от страна на дружеството, на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 КСО, подадени от [фирма] за посочения период, през който дружеството не е извършвало дейност, са заличени служебно. Предвид заличените данни за осигурителен стаж и доход на жалбоподателката за периода 01.01.2018 г. до 12.07.2020 г., е издадено от длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 КСО Разпореждане № РВ-3-21-00924726/27.05.2021 г. /л.116/, с което е разпоредено на жалбоподателката да възстанови паричното обезщетение, изплатено в периода 21.09.2018 г. до 30.06.2019 г., в общ размер на 13 759.14 лв.

Срещу разпореждането е подадена жалба вх. № 1012-21-882/23.06.2021 г. /л. 88/, въз основа на която е постановено и процесното решение на директора на ТП на НОИ. С решението жалбата на Е. К. М. А. е отхвърлена като неоснователна, а обжалваното разпореждане е потвърдено.

Решението е връчено на пълномощник на жалбоподателката на 06.08.2021 г. /л. 87/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима - подадена е в срок, от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Съгласно чл.168 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, т.е. дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и съобразно административнопроизводствените правила, съответства ли на материалноправните разпоредби и целта на закона.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „д“ КСО разпорежданията за възстановяване на неоснователно получени плащания по държавното обществено осигуряване по чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 3 и 4 КСО се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С оглед цитираната разпоредба и Заповед № 1712/17.08.2015 г. /л. 158/ оспореното решение е издадено от компетентен орган, при спазване на изискуемата от закона форма, като са изложени в достатъчна степен мотивите, обусловили отхвърляне на жалбата. Предвид приложената на л. 157 Заповед № Ц 1015-21-108/21.10.2020 г. на директора на ТО на НОИ, от компетентен орган е издадено и потвърденото с решението разпореждане. В тази връзка изложените в жалбата възражения за нищожност на процесното разпореждане се явяват неоснователни. Видно от приложената заповед, на Д. Я. – З. – началник на отдел „Контрол по разходите на ДОО“, е възложено да постановява и подписва разпореждания за възстановяване на неоснователно изплатени суми по чл. 114, ал. 1 и ал. 2 КСО.

Според чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на случаите, когато след изплащането им са представени нови документи или данни,

които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане, като възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно плащане.

Между страните не е спорно, че жалбоподателката е получила парично обезщетение за временна неработоспособност за периода от 21.09.2018 г. до 30.06.2019 г. в общ размер на 13 759.14 лв.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Видно от цитираната разпоредба, предпоставка за възникване право на парично обезщетение е качеството „осигурено лице“. Легална дефиниция на за осигурено лице е дадена в §1, т. 3 от ДР на КСО – „физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски“. Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1 КСО осигуряването възниква в деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Органът по осигуряването е мотивирал, че жалбоподателката не е била осигурено лице, тъй като не е извършвала трудова дейност, а осигурителят по същество не е осъществявал икономическа дейност. Съдът приема тази теза за обоснована и кореспондираща на събраните в хода на административното производство доказателства.

За осигурителя не са установени доказателства за извършвана стопанска дейност като цяло, както и за извършвана от жалбоподателката трудова дейност в частност. Наличието на сключен, респ. прекратен трудов договор, не е равнозначно на извършвана трудова дейност. В хода на извършената от НАП проверка е установено, че след 11.09.2014 г. дружеството няма регистрирано фискално устройство, а от 2013 г. до 2019 г. е подавало годишни данъчни декларации със счетоводни загуби. Считано от 2014 г. до 2019 г., няма регистрирани обороти, а от 01.01.2018 г. - и регистрирани търговски обекти. Тези обстоятелства в своята съвкупност водят до еднозначен извод, че дружеството не е развивало дейност. Наред с това липсват убедителни и надеждни доказателства и за осъществявана от жалбоподателката трудова дейност. Същата не е посочила в попълнената от нея декларация данни за контакт с работодателя си, въпреки че приложената заповед №02/13.07.2020 г. за прекратяване на трудовия договор /л.107/ предполага контакт с работодателя. В същата декларация пред органите на НОИ /л.104-105/ жалбоподателката не е предоставила и конкретни данни за трудовото си правоотношение, което противоречи на житейската логика, тъй като в случай, че реално е извършвала трудова дейност в дружеството, същата е следвало да разполага, респективно да предостави поне най-обща информация относно естеството на работата, документите, които е оформяла, организационното звено, в което работи, начина на изплащане и размера на трудовото правоотношение. Цялостният анализ на събраните по делото доказателства и установените факти и обстоятелства не позволяват да се приеме, че жалбоподателката действително е извършвала трудова дейност. Приложената от страна на жалбоподателката кореспонденция посредством e-mail не е в състояние да обоснове различен извод, тъй като е неубедителна и не се подкрепя от други /писмени или гласни/ доказателства. В тази връзка следва да се посочи, че например изпратеното на 25.01.2019 г. в 15.00 часа електронно писмо,

приложено на л. 54 от делото, е изпратено по време, в което за жалбоподателката се предполага, че е била в периода на временна неработоспособност, съгласно б.л. № E20182955317 /л. 135/. Последващите имейли също са изпратени в периода на „нетрудоспособност“. Това разколебава тяхната доказателствена стойност относно годността им да удостоверят осъществяването на трудова дейност от лицето, а наред с това не са налице други доказателства и данни, които да сочат, че приложената кореспонденция отразява реален търговски интерес и намерение за сключване на търговски сделки, напр. сключен договор или осъществена доставка.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбоподателката в действителност не е осъществявала трудова дейност, съответно не се явява осигурено лице, както обосновано е приел и административният орган.

Съгласно чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г. Националният осигурителен институт подава данни за заличаване на декларации образец № 1 или образец № 5, подадени за лицата по чл. 4 и 4а от КСО, когато не е изпълнено в срок влязло в сила задължително предписание по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО.

Видно от доказателствата по делото, издадените задължителни предписания за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4 КСО не са били изпълнени в указания срок. Относно направените възражения, касаещи редовността на връчването, съдът ги намира за неоснователни. Правилно ръководителят на ТП на НОИ е отбелязал, че в производството по издаване, връчване и изпълнение на задължителните предписания страни са контролният орган и осигурителят, в случая [фирма]. Жалбоподателката е упълномощена да упражнява всички процесуални права от името на дружеството /л. 127/, но издадените на дружеството предписания не са обжалвани, въпреки че няма данни пълномощното да е оттеглено след прекратяването на трудовото правоотношение.

Неоснователно се оспорва редовността на връчването на предписанията. Действително, същите са връчени по реда на чл. 110, ал. 4 КСО – чрез поставяне на съобщение на таблото за обявления в ТП на НОИ, но административният орган е пристъпил към този ред, след като са били изчерпани възможностите връчването да бъде извършено чрез някой от способите по чл.110, ал.4, изр. първо КСО. Връщането на обратната разписка като непотърсена е равнозначно на невъзможност да се осъществи връчване по този начин и изпълва хипотезата на чл.110, ал.4, изр. второ КСО. Следователно, извършеното от административния орган връчване чрез поставяне на публично съобщение е законосъобразно и е породило правни последици. Вследствие на това, ЗП са влезли в сила на 16.12.2020г., като е безспорно, че в указания срок същите не са изпълнени. Предвид неизпълнението от осигурителя на дадените задължителни предписания, данните по чл.5, ал.4 КСО са заличени служебно на основание чл. 4, ал. 10, т. 4 от Наредба Н-13 от 17.12.2019 г. Служебното заличаване на данни, наред с установените от извършените проверки на НОИ и НАП факти и обстоятелства несъмнено се явяват нови данни по смисъла на чл.114, ал.2,т.2 КСО, които имат значение за определяне правото, размера и срока на изплащане на обезщетенията.

В обобщение съдът намира, че административният орган правилно е приел, че в периода от на получаване парично обезщетение – 21.09.2018 г. до 30.06.2019 г. Е. К. М. - А. няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО, следователно няма право на обезщетението, което ѝ е изплатено, и поради това то подлежи на възстановяване съгласно чл.114, ал.2,т.2 КСО.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане, съответстват и на целта на закона, обусловена от защита на бюджета на държавното обществено осигуряване чрез създаване на механизъм за възстановяване на недължими плащания. Издаденото разпореждане и потвърждаващото го решение са законосъобразни по всички критерии на чл.146 от АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена за сумата от 100 лева. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. К. М. – А. срещу Решение № 1040-21-737/19.07.2021г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РВ-3-21-00924726/27.05.2021г., издадено от длъжностно лице по чл.114, ал.3 в ТП на НОИ - С. град.

ОСЪЖДА Е. К. М. – А. да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: